

De dood in het donker

Niets uit deze uitgave mag zonder schriftelijke toestemming van de schrijfster gebruikt worden voor welk ander doel dan ook

© 2010 Sanne Klok

Omslagontwerp: Sanne Klok / Mijnbestseller.nl

Foto omslag: Sanne Klok

ISBN: 9789491080135

Sanne Klok

De dood in het donker

2010

Deventer

Alle personen en gebeurtenissen, beschreven in dit boek, berusten op pure fantasie van de schrijfster. Iedere eventuele gelijkenis besrust dus op puur toeval.

Met dank aan mevrouw M. Jansen

Hoofdstuk 1

Langzaam ging ze linksaf bij de verkeerslichten naast het nieuwe winkelcentrum. Deze weg was de toegang naar een wijk die nog in aanbouw was en dat laatste was duidelijk. Voor zover er van een weg sprake was, was deze alleen nog zichtbaar door bandensporen. Toch wist ze zeker dat ze hier moest zijn. De straat die was genoemd lag volgens de kaart ergens in dit stadsdeel. Prima, in de verte zag ze meerdere straatnaamborden die aan een paal bevestigd waren. Daar was ook de straat die ze zocht bij: "Schildersweg", links af dus. Agnes Huisman had geen hekel aan auto rijden en zelfs niet aan drukte in het verkeer, maar dit vond ze verschrikkelijk. Voorbij een groep oude eiken kwam er een bocht in de weg en toen werd het haar duidelijk; ze slaakte een zucht van verlichting. Tussen al die troep in aanbouw, zij kon er tenminste niets anders in ontdekken, stond in de verte een gebouw dat er uit zag alsof het klaar was. Op het moment dat ze er dichterbij stond begreep ze ineens ook waarom men de naam "flat" had veranderd in "appartementengebouw". Voor haar stond een indrukwekkend bouwwerk dat voorzien was van balkons die afgeschermd werden door zacht grijs gekleurd glas. De verdere kleurencombinaties maakten het tot een gebouw waar ze maar één woord voor had: "prachtig". Rondom het gebouw heerste een grote bedrijvigheid van toekomstige bewoners. Over de modderplassen heen had men karton en planken gelegd zodat de modder niet in het gebouw zou komen. Enkele woningen waren al klaar en daar zag ze planten en bloemen met kaartjes er aan. Voor ze er zelf erg in had liep ze zich weer af te vragen hoe hier nu al sprake

kon zijn van een onderlinge ruzie. Al lopend en denkend was ze bij de ingang gekomen. In de hal waar ze binnen kwam waren de brievenbussen, huisnummers en naambordjes van alle bewoners al bevestigd. Ja, nummer 4 op de eerste verdieping, gelukkig klopte het allemaal, "Greet en Andries van Boven" en na haar druk op de bel hoorde ze een zoemtoon waarmee automatisch een deur werd geopend. Voor de deur stond een man waarvan ze de leeftijd zo rond de 70 schatte. Hij had zo'n typisch geplooid, leerachtige huid die er op wees dat hij veel in de buitenlucht was geweest, misschien wel voor zijn werk. Op zijn arm had hij een grote witte vlek. Hij gaf een stevige handdruk: "fijn dat u kon komen, kom er maar gauw in." Verder kreeg ze geen tijd om na te denken want Greet van Boven stond in de kamerdeur om haar ook te begroeten. Ze maakte een nerveuze indruk maar probeerde die te verdoezelen door meteen koffie of thee aan te bieden. Agnes gaf er de voorkeur aan eerst eens rustig wat te praten en later wat te drinken. Ze vroeg wie haar op de hoogte wilde brengen van de problemen en mijnheer van Boven nam meteen het woord: "u ziet het, wij wonen hier al heerlijk, nog een paar schilderijtjes ophangen en in de keuken nog wat voor moeder de vrouw, dan is het werk hier klaar." Dat het echt om "moeder de vrouw" ging zag Agnes aan de trouwfoto's aan de muur en de foto's van kinderen. "Het is de familie de Ridder, ze komen op 28 te wonen en ze beginnen te werken als de dag al half voorbij is en de anderen er mee ophouden te werken, zo rond vier uur in de middag komen de eersten en anderen gaan weer door tot midden in de nacht; ik kan het bijna vroeg in de ochtend noemen."

Hij begon zachter te praten alsof hij een groot geheim prijs gaf. "Zij zelf zijn anders dan wij dat zie je al meteen als je ze tegen komt. Hij heeft zijn haren tot over z'n schouders en zij loopt in van die leren broeken."

Mevrouw wilde toch ook even meepraten en voegde er aan toe: "hij heeft ook tatoeages op zijn schouders en wie weet waar nog meer en dat hebben ook die jongens die hen helpen, vreemd volk ja, vreemd volk. Als ze eenmaal binnen zijn gaat de radio knetterhard aan en dat maakt weer dat ze vreselijk lopen te schreeuwen. We slapen geen nacht meer en we dachten nog wel in een rustig appartement te komen. Dit duurt al zo'n week of drie en we worden er nerveus van en prikkelbaar. Zeg nou eens eerlijk, U zou daar toch ook doodmoe van worden?"

Gelukkig bespaarde ze Agnes te antwoorden door gewoon verder te praten. "Daarom hebben wij naar het bureau gebeld want je leest tegenwoordig vaak in de krant dat psychologisch geweld net zo erg is als iemand in elkaar slaan."

Dat ene woord had ze vast goed geoefend want ze sprak het feilloos uit. Ze vroeg hen of ze al eens met de familie over die overlast gesproken hadden. Mevrouw van Boven vond het nodig nog eens extra voor haar en haar man de andere medebewoners op te komen en begon snel en nerveus te praten: "met die mensen een gesprek aan gaan, o nee onmogelijk! Dit soort mensen zijn meestal bokkers en zo niet dan zijn ze altijd agressief. Het is van dat spul dat overal moeilijkheden maakt mevrouw en wij gaan hier spychisch aan kapot!".('ze vergeet haar oefeningen, dacht Agnes stilletjes voor zich zelf.)

Toen werd het tijd voor de beloofde kop koffie zodat ze nog eens over het gesprek na kon denken. Daarna begon Agnes

hen duidelijk te maken dat ze in dit stadium eigenlijk niets voor hen kon doen.

“Eerst zult u zelf met hen moeten proberen te praten of één van de anderen die er last van heeft en als dat écht niet helpt kan ik u alleen maar aanraden om ons dan maar midden in de nacht te bellen zodat wij hen kunnen wijzen op uw waarschuwendende woorden.”

Het leek er op dat ze verwacht hadden dat “de politie” meteen op hen af zou gaan zou of hen zou verwijderen uit hun gebouw.

“Als u echt niets kan doen moeten we er met de andere bewoners maar eens over spreken en verder maar afwachten.”

Agnes vond het sneu voor de oudjes want ze zagen er echt vermoeid uit maar zij kon er nog niets aan doen, en daarom stond ze op om afscheid te nemen en wenste hen sterkte bij het vervolg.

“Ik hoop voor u dat het verder zonder narigheid afloopt.”

“Ja, ja, u gaat weer en wij zitten nog in hetzelfde schuitje, maar, we zullen eens kijken wat er mogelijk is.” Het was het echtpaar duidelijk tegen gevallen. Bij het afscheid kreeg ze, in tegenstelling tot bij haar komst, een slap handje van beiden en ze brachten haar tot aan de voordeur. In de deuropening stonden ze samen met afhangende schouders en een ernstig gezicht. Toen Agnes naar haar auto liep voelde ze dat ze haar na keken maar ze draaide zich niet om. Met de gedachte dat er op haar bureau nog veel werk op haar lag te wachten bedacht ze zich dat het rapport van dit gesprek er ook nog bij kwam.

Hoofdstuk 2

Ze hoopte de rest van de dag nog door een flinke berg werk heen te komen. Acht jaar al weer werkte Agnes Huisman in “haar stad”, ze was in die jaren gaan houden van Deventer, mede omdat ze hiervoor de ervaring had opgedaan in een kleinere gemeente, had ze totaal geen behoefte aan de echte grote steden. Een stad als deze was nog van een formaat waarin de criminaliteit nog te overzien was. Daarbij woonde ze ook nog eens op een heerlijk plekje en haar burens woonde enkele tientallen meters verderop, ze vond het prima, een leuk contact, maar niet overdreven. Aan de balie trof ze haar collega Betty met een vuurrood hoofd en reageerde meteen: “meid, wat is er met jou aan de hand, je bent te jong voor opvliegers, dus er is wat loos.” Betty Mulder was om welke reden dan ook ergens flink van overstuur en kon alleen met een van woede bevende stem uitbrengen, “ga maar naar achteren, de chef vertelt het wel, maar bereid je voor want ik weet zeker dat jij minstens zo kwaad zult worden als ik.” Als Betty niets zei dan moest er echt iets ergs gebeurd zijn en daar kon ze zich op dit moment niets bij voorstellen. Ze gooide ze direct haar tas op haar bureaustoel en liep door naar de chef. Dat laatste was althans haar bedoeling maar zo ver kwam ze niet zo gemakkelijk. Het leek wel of iedereen zich verzameld had op de weg er naar toe en samen stonden ze met boze stemmen te praten over... . “het”. Het geroezemoes was wel enigszins verstaanbaar maar ze ving alleen flarden op van wat gezegd werd. Klaas Goossen klonk overal bovenuit met zijn zware basstem. “Dit is schofterig, wat zeg ik, schunnig, wat denken die lui daar, dat wij voor nop aan het werk zijn om ons bezig te houden? Het moet ze verdomme maar eens duidelijk

gemaakt worden dat dit niet kan, ik ben niet van plan dit zonder meer te pikken, zijn ze besodemieterd!" De anderen waren het daar wel mee eens alleen zeiden zij het net even anders.... Het waren allemaal raadselachtige kreten die haar deden besluiten zich door de groep heen een weg te banen en naar Klinkhamer, de chef te gaan. Ook hij zag er niet opgewekt uit hij was zelfs gespannen en zat papiertjes te rollen tussen zijn vingers om die vervolgens weg te smijten. Hij keek naar de telefoon en zat duidelijk te wachten tot die over zou gaan zag ze tussen de jaloezieën door. Ze klopte aan en liep zonder wachten naar binnen.... "Klinkhamer, in vredesnaam, wat is hier aan de hand zeg, het lijkt hier wel een centrum voor overspannen rechercheurs".

"Ga zitten Agnes, ik zal je vertellen wat er aan de hand is, maar beloof me dat je niet te hard schrikt, zéker voor jou zal het een grote teleurstelling zijn."

"Natuurlijk houd ik me rustig, maar vertel me in vredesnaam wat er aan de hand is. Je kunt je vast nog herinneren dat we zo'n anderhalf jaar geleden dat gedoe hadden met die man die veroordeeld is voor seksueel geweld bij minderjarigen en dat we na weken keihard werken een onderwijzer hebben kunnen arresteren die bekend heeft in deze zaak?" Uiteraard kon Agnes zich dat nog heel goed herinneren; ze hadden als team keihard gewerkt en konden de bevolking van de stad gelukkig geruststellen dat de man gepakt was en later een veroordeling tot gevangenisstraf en t.b.s.(*1) had gekregen.

1*) Als iemand zijn of haar gevangenisstraf heeft uitgezeten wordt deze persoon voor behandeling overgeplaatst naar de gesloten afdeling van een speciale psychiatrische kliniek.

De mensen begonnen het te vergeten, op de slachtoffertjes en hun ouders na natuurlijk die nog steeds psychiatrische hulp kregen.

“Ja, natuurlijk weet ik alles nog, maar wat is er mee dat jullie allemaal zo.. hoe zal ik het zeggen, overstuurd zijn?” “Die Cor den Otter, is vanmorgen uit zijn streng bewaakte gevangenis ontsnapt en loopt weer vrij rond, dat is wat er is gebeurd!” Allemachtig, Agnes hapte even naar adem, dat was op zich al wat maar wat zou er in de stad gebeuren als het bekend werd.....? Ze sprak haar vragen uit met een angstige stem en “de chef” reageerde op een gelijke toon “dat is waar iedereen mee bezig is, waar iedereen kwaad om is, en tenslotte waar iedereen zo bang voor is. Nota bene de Koepel, waar alles zo prima geregeld is, hebben ze hem bij het “luchten” even uit het oog verloren, althans, zo wordt zo’n bericht aan je doorgegeven, alsof een Fikkie bij zijn baasje is weggelopen.” Agnes zat er moedeloos bij en tegelijkertijd, ze wist niet dat het kon, kookte ze van binnen. “Zijn die lui helemaal gek, alleen al dat bericht, ze moeten zich toch kunnen voorstellen dat dit hier in de stad, en zeker in die wijk, inslaat als een bom”. Job Klinkhamer beaamde haar woorden en werd daarmee ook meteen weer kwaad: “Straks staan boze familieleden en bekenden en weet ik veel wie nog meer wel hier voor de deur voor een verklaring, en vóór dat zij komen is er natuurlijk de pers waarvan sommigen dan ook nog staan te genieten van zo’n nieuwtje!” “Het was allemaal waar wat hij zei, als verdoofd probeerde ze alles op een rijtje te zetten maar het ging niet, ze kon nu even niet meer helder denken. Er ging van alles door haar heen...

Vanavond zou er een extra politiebericht zijn, er moest hier in de stad extra politie op de been zijn, niet alleen voor de

ongeruste bevolking, maar wat zou er gebeuren als hij terug kwam naar Deventer. Dat laatste was niet ondenkbaar want zijn familieleden woonden hier en de meeste ervan hadden Cor in bescherming genomen want hun arme Cor was ziek, zó moesten ze dat zien. Misschien zouden andere families ook zo opkomen voor hun zoon of broer, maar zij, Agnes Huisman, had er geen begrip voor en zag nu al problemen voor zich die hen te wachten stonden. Ze probeerde zich voor te stellen wat zo iemand zou doen na zijn ontsnapping, maar daar kon ze niet helder over nadenken. Zo gingen haar gedachtes verder over dingen die nog niet gebeurd waren, waar nog over gepraat moest worden en die nog helemaal geen feit waren, ze kon die gedachtes ook niet stil zetten...

Ze herinnerde zich de man té goed: zijn uitgestreken gezicht waarmee hij toegegeven had dat hij de dader was, maar dat hij "gewoon niet anders kon" noemde hij het zelf. Ze was toen woest op hem geworden en had hem toegeschreeuwd dat als hij die behoefte dan al zo lang had, hij een psychiater, had moeten opzoeken dan hadden nu al die slachtoffers dat niet hoeven doen. Nog veel meer had ze gezegd, maar het was alsof ze tegen dovemansoren zat te praten want aan het eind van hun gesprek had hij nog het lef gehad tegen haar "sorry" tegen haar te zeggen. Toen was ze weg gerend om niet nog meer te zeggen wat door anderen nog wel heel vaak tegen hem gezegd zou zijn. Klinkhamer onderbrak haar gedachtes door even te kuchen, ze wist ineens weer waar ze zat.

Toen stond ze op en zei "Chef, dit gaan we oplossen, reken maar van yes!" Klinkhamer wist hoe Agnes zich bij deze zaak betrokken had gevoeld, hij kende zijn mensen en begreep waarom ze zich nu weer vastbeet in de drang om deze man op te pakken. Daarom ook zei ze dit, duidelijk om zichzelf

sterk te laten zijn. “Dank je Agnes, ik wist dit maar het doet me goed dat je het zegt. Zo gauw als ik alle gegevens binnen heb maken we samen ons plan”. Agnes en haar collega’s hadden een chef waar menig politiekorps jaloers op zou zijn. Hij staarde zich niet blind op theorieën maar had ook oog voor zijn mensen, waar vaak veel van gevraagd werd...maar het kon soms niet anders, zoals het nu ook wellicht weer zou gebeuren.

Op de gang, bij haar kantoor en in haar kantoor was het gelukkig rustig geworden. Ze had het gevoel te moeten denken over alles maar tegelijkertijd wilde ze alles in haar hoofd op een rijtje kunnen zetten en het liefst de toekomst erbij maar, als dat eerste al niet ging lukte het laatste zeker niet. Een rapport over de afgelopen dag schrijven, het bezoek aan de oudjes, lukte niet meer. Ze kon het vandaag niet meer terug halen in haar gedachten en zocht daarom toch maar één van haar collega’s op. Henk Ouwerkerk was haar steun en toeverlaat; ze hadden beiden in dezelfde tijd op de politieschool gezeten en het was puur toeval dat ze elkaar in Deventer weer tegenkwamen. Vroeger konden ze samen hele bomen opzetten over de toekomst, nu deden ze dat over het heden en dat hielp goed in situaties als deze. Ze wist al lang dat Henk eigenlijk meer dan gewoon een vriend voor haar wilde zijn, maar ook dat had ze met hem kunnen bespreken, en hij begreep dit. Als kind was Agnes het slachtoffer geweest van een man als Cor den Otter en toen Henk daarover gehoord had beloofde hij haar geduld te hebben, zo nodig heel lang. Aan al die dingen dacht ze nu niet, ze praatte alleen maar en Henk bevestigde en voegde toe waar hij wilde reageren. Hij kon een beetje begrijpen hoe moeilijk dit juist voor haar moest zijn. Na een tijd, het kon één uur zijn geweest of misschien wel drie, stopte ze met

praten en zat versuft in haar stoel. Henk keek haar bezorgd aan, wilde haar helpen maar kon dat niet, dit moest ze zelf overwinnen.

Agnes was blij met zijn bezorgdheid want hij was de enige, buiten de chef om die “het” wist en hij wist ook meestal wel het goede te zeggen, wat haar hielp, en haar er weer bovenop hield. Een korte groet en het besef dat het goed was met iemand te kunnen praten, juist in dit werk en in situaties als deze. Toen ze weer in haar eigen kantoor was ging even later de telefoon over. Het was Klinkhamer die al zijn mensen op de hoogte bracht van het feit dat Cor den Otter Haarlem nog niet uit kon zijn tenzij ze pas heel laat hadden gemerkt dat hij weg was....ze moesten er rekening mee houden! Alle uitgaande wegen werden streng gecontroleerd en op bus- en treinstations werd streng gecontroleerd. De volgende morgen zouden ze meteen bij elkaar komen in de “grote kamer” om verdere plannen te bespreken. Mocht er tussentijds iets gebeuren dan zou iedereen meteen naar het bureau komen. Nu moesten ze er van uitgaan dat anderen hun werk deden. Hij zou gezocht worden, een klopjacht was in gang gezet maar het was zo’n “heertje” dat keurig toneel kon spelen en waar mensen zo makkelijk intrapten.

Morgen kwam hun werk en natuurlijk hoopte iedereen dat het niet meer nodig zou zijn en dat Cor weer terug gebracht zou zijn naar de Koepel.

Hoofdstuk 3

De volgende morgen was ze al vroeg wakker en ze was er zelf verbaasd over dat ze zich zo uitgerust voelde na zo'n dag als gisteren. Ze had niet gedroomd, niet eens over vroeger, dat wilde heel wat zeggen want het was normaal dat haar dromen dit onderwerp in de nacht nog eens opnieuw kwamen gelukkig, dat was een goed teken. Meteen gingen haar gedachten naar wat niet positief was, Cor den Otter, zijn naam stond in haar geheugen gegrift en bij de gedachte aan hem kreeg ze al een vreemd draaierig gevoel in haar maag. Nu snel opstaan, iets eten en naar het bureau, daar was vandaag beslist het nodige te doen. Ze maakte zich altijd licht op; genoeg om er fris uit te zien en te weinig om er "opgemaakt" uit te zien.

In de "grote kamer", zoals ze die gedoopt hadden, zat de hele groep bij elkaar om door te praten wat er die dag gebeuren moest. De chef nam het op zich om te pers te woord te staan, Gerard de Beurs, een rustige, sympathieke collega van Agnes, kreeg de opdracht om in de wijk waar Cor den Otter zijn ouders woonden onopvallend zijn blik te laten rond gaan voor het geval daar opvallende dingen gebeurden die erop konden wijzen dat Cor den Otter in aantocht was. "Zorg dat je je semafoon bij je hebt dan kan je ons meteen oproepen als dat nodig is" gaf de chef hem als advies mee. Overbodig, maar een automatisch uitgesproken advies, iedereen dacht daar onder deze omstandigheden zelf wel aan. Henk kreeg de moeilijke opdracht ouders te bezoeken wiens kind slachtoffer van den Otter waren geweest. Het was beter dat ze het van de politie hoorden dan door roddels die ongetwijfeld de ronde zouden gaan doen. Ook in dit geval was het een goed doordachte keuze, hij zou mensen

eventueel kunnen kalmeren en goed met ze kunnen praten; die gave had niet iedereen en Klinkhamer wist zo heel goed gebruik te maken van de speciale talenten van zijn mensen. Aan Agnes werd gevraagd naar de plaatselijke krant te gaan. Aan de redactie hadden ze gevraagd om via een persoonlijk interview met de politie een artikel te schrijven, rustig en zonder overdreven gissingen waar mensen ongerust van zouden worden. In Deventer en omgeving moest iedereen op een verantwoorde manier op de hoogte worden gebracht. Openheid was dan nog altijd de beste remedie om ongerustheid een beetje de kop in te drukken had de praktijk geleerd. Het viel tot nu toe nog mee want nog lang niet de helft van alle agenten hoefde direct ingezet te worden in de “zaak den Otter”, hij was nog nergens gesignaleerd ondanks het opsporingsbevel dat direct naar alle landelijke politiekorpsen was uitgegaan. Hoewel er een schrijnend chronisch tekort aan personeel bij de politie was hielden ze voor het “gewone” werk nog een aardige groep over. Na deze dag zou blijken of dat zo bleef, in ieder geval was het te hopen want dat zou dan betekenen, dat de man of opgepakt zou worden, of hij zou zich ergens anders schuil houden en liet zich niet zien. Dat eerste hoopte iedereen uiteraard. Er was die dag ervoor natuurlijk direct een zoekactie begonnen om hem te vinden maar het was een sluw mannetje die Cor, hij kon zich altijd heel anders voordoen dan hij werkelijk was en dat hielp hem ook in dit geval zeker weer.

Gelukkig was gisteravond in het late journaal zijn foto al te zien geweest en bij alle politiestations was uiteraard een fax gekomen met zijn portret er op en een beschrijving, dat laatste betrof uiteraard ook zijn daden.

Iedereen die zich met de “zaak den Otter” bezig hield werd verzocht, als er zich niets bijzonders zou voordoen, om drie